

РЕШЕНИЕ

№ 15495

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7713** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от „АДВЕНКОС“ ЕООД, против Решение № ПИ-195/27.06.2025 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане, изх. № С200022-137-0003645/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция. С разпореждането, по молба от дружеството, вх. № 55-22-11653/13.06.2025 г. е отказано отписване по давност на публични задължения, установени окончателно с влязъл в законна сила на 15.10.2024 г. РА № Р-22002221006381-091-001/30.06.2022 г. Диспозитивът на разпореждането е за отказ да бъдат погасени по давност подлежащи на събиране по изп. дело №[ЕИК]/2021 г. публични държавни вземания, в общ размер на 54 003 лева (главница и лихви), според таблицата от разпореждането.

Дружеството е представлявано от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата; не оспорва представените от ответника и съставляващи административната преписка писмени доказателства, и не ангажира други такива. Жалбата съдържа твърдения за неправилност и незаконосъобразност на решението, с възражение за изтекла на 31.12.2021 г. 5 - годишна погасителна давност на установените в тежест на дружеството публични задължения. Претендира възстановяване на внесената за образуване на делото държавна такса.

Ответникът - директор на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата, твърдейки законосъобразност и правилност на решението и на потвърденото с него разпореждане. Представя след указание от Съда релевантни за случая решение на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. и два броя ревизионни актове, които ще бъдат обсъдени с настоящото решение.

Желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи административната преписка, и като взе предвид доводите на страните, приема следното.

С оспорваното решение (л. 11 от делото) териториалният директор на НАП – С. е оставил без уважение жалбата от „АДВЕНКОС“ ЕООД, против Разпореждане, изх. № С200022-137-0003645/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция, с което по молба от дружеството, вх. № 55-22-11653/13.06.2025 г. е отказано отписване по давност на публични задължения, установени с влязъл в законна сила на 15.10.2024 г. РА № Р-22002221006381-091-001/30.06.2022 г.

С административната преписка са представени: разпореждането на публичния изпълнител; РА № 22221020008133-091-001/09.08.2021 г. и Решение № 1667/26.10.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., с което този ревизионен акт е отменен; РА № Р-22002221006381-091-001/30.06.2022 г., с които са установени по основание и размер публични задължения на дружеството, влязъл в законна сила на 15.10.2024 г.; Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С230022-022-0017786/14.03.2023 г.; съобщение от 13.04.2021 г., получено на 07.06.2021 г., за доброволно изпълнение. В оспореното решение ответникът погрешно сочи като дата на издаване заповедта за възлагане на първата ревизия - ЗВР № 22221020008131-02-001 датата 21.12.2022 г. Видно от Решение № 1667/26.10.2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., че ЗВР е от дата 21.12.2020 г., връчена на същата дата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществуването на спора.

Разпореждане, изх. № С200022-137-0003645/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. обективира действие на същия орган, което подлежи на оспорване по реда на Глава двадесет и седма ДОПК. Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в съответствие с чл. 268, ал. 1 ДОПК.

Спорът, предвид възраженията на оспорващия е свързан с твърдението му, че на 31.12.2021 г. е изтекла 5 – годишната по чл. 171, ал. 1 ДОПК погасителна давност на установените с РА № Р-22002221006381-091-001/30.06.2022 г., влязъл в законна сила на 15.10.2024 г. публични задължения. С жалбата и в съдебното производство не се оспорват така изложените факти.

Принудителното изпълнение за събиране на публични вземания на Държавата, установени с ревизионен акт (независимо дали е обжалван) може да бъде предприето, съответно въз основа на чл. 209, ал. 2, т. 1 ДОПК, както е в случая. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на вземането, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело, ако публичното задължение не бъде платено в срок – чл. 220, ал. 1 ДОПК. С образуването на изпълнително дело на практика се поставя началото на изпълнителното производство. Процесното изп. дело №[ЕИК]/2021 г. е образувано по повод издаването на предходния, отменен ревизионен акт – РА № 22221020008133-091-001/09.08.2021 г. Разпоредбата на [чл. 221, ал. 1](#) ДОПК задължава публичният изпълнител, преди да предприеме реални действия за принудително изпълнение, да изпрати до длъжника съобщение за доброволно изпълнение (за случая – съобщение от 13.04.2021 г., получено на 07.06.2021 г.), със съдържанието по ал. 2, вкл. предупреждение, че ако в дадения срок задължението не бъде погасено доброволно, ще се пристъпи към принудително изпълнение, способите за което са посочени в чл. 215, ал. 1 ДОПК. Образуването на изпълнително дело, както и изпращането на поканата по чл. 221, ал. 1 ДОПК

представляват действия на публичен изпълнител, понеже систематичното им място е в Раздел IV „Действия“, Глава двадесет и пета „Принудително изпълнение“. Налагането на обезпечителни мерки (в случая - Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С230022-022-0017786/14.03.2023 г.) е регламентирано с нормите от Раздел II „Обезпечителни мерки“, Глава двадесет и четвърта „Обезпечения“ и доколкото е от компетентността на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 3), също представлява негово действие, но не такова, непосредствено свързано с принудителното изпълнение. Това е така, защото, както вече се каза, след поканата за доброволно изпълнение е възможно публичното задължение да бъде платено и да не бъдат предприети последващи действия за принудително събиране на вземането. Налагането на обезпечителни мерки, макар да не е действие по принудително изпълнение, е предвидено като самостоятелно основание за спиране на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, за което ще стане дума по – долу.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) разполага с процесуалната възможност да претендира събиране на публично вземане, установено по основание и размер. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: А/ спира да тече (ал. 1): 1. „когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година“; 2. „когато изпълнението на акта, с който е установено вземането бъде спряно - за срока на спирането“; 3. „когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването“; 4. „когато актът, с който е определено задължението се обжалва“; 5. „с налагането на обезпечителни мерки“ (в случая – Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С230022-022-0017786/14.03.2023 г.); 6. „когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение“; Б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) „с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение“, но (изр. второ) „ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната“. Алинея 3 на чл. 172 постановява, че „от прекъсването на давността започва да тече нова давност“.

В процесния случай задължението за данък по ЗКПО, за 2014 г., установено окончателно с РА № Р-22002221006381-091-001/30.06.2022 г., влязъл в законна сила на 15.10.2024 г. е подлежал на плащане, считано от 01.01.2016 г. Според нормата на чл. 171, ал. 1 ДОПК 5-годишният срок е следвало да изтече съответно на 31.12.2020 г., както правилно се сочи с жалбата. Преди това обаче, 10 дни преди да изтече петгодишният срок е издадена на 21.12.2020 г. първата заповед за възлагане ревизия по ЗКПО, за 2014 г. - ЗВР № 22221020008131-02-001/21.12.2020 г. Следователно, считано от 22.12.2020 г. давността е спряна, на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 и отново е започнала да тече, считано от 10.08.2021 г. – денят след датата на издаване РА № 22221020008133-091-001/09.08.2021 г., който обаче е отменен с Решение № 1667/26.10.2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С. и по силата на чл. 172, ал. 2, изр. второ ДОПК давността не се смята за прекъсната. В тази връзка неправилно ответникът приема с решението си, че със заповедта за възлагане на 12.11.2021 г., на втората, повторна ревизия „погасителната давност е спряна за втори път, като с издаването на РА № Р-22002221006381-091-001/30.06.2022 г. давността

е прекъсната на 30.06.2022 г., на основание чл. 172, ал. 2 ДОПК“, без да уточнява коя хипотеза има предвид. Оставащите десет дни от 5-годишния срок са започнали да текат, считано от 10.08.2021 г., предвид издаването на РА № 22221020008133-091-001/09.08.2021 г., отменен с Решение № 1667/26.10.2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С.. От това следва, че срокът на погасителната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК е изтекъл съответно на 20.08.2021 г. Заповедта за възлагане на втората ревизия е издадена на 12.11.2021 г. и е връчена на 17.11.2021 г., но тази заповед е издадена почти три месеца, след като на 20.08.2021 г. е изтекла 5-годишната погасителна давност. Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С230022-022-0017786/14.03.2023 г., видно от номера му също е издадено значителен период от време след 20.08.2021 г. и няма ефекта, по смисъла на чл. 171, ал. 1, т. 5 ДОПК да спре давността. Решение № ПИ-195/27.06.2025 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане, изх. № С200022-137-0003645/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция подлежи на отмяна, като неправилно и необосновано. На основание чл. 160, ал. 3 ДОПК преписката следва да бъде върната на съответния публичен изпълнител, при ТД на НАП – С. за съобразяване с дадените с настоящото решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона. Основателността на жалбата обуславя осъждане на ответника да възстанови дружеството – жалбоподател разноските за държавна такса, в размер на 25, 56 евро. Водим от горните мотиви и на основание чл. 268, вр. чл.161, ал. 1, ал. 3 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от „АДВЕНКОС“ ЕООД Решение № ПИ-195/27.06.2025 г. на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане, изх. № С200022-137-0003645/13.06.2025 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да възстанови на АДВЕНКОС“ ЕООД – ЕИК:[ЕИК] разноските за внесена за образуване на делото държавна такса, в размер на 25, 56 евро (двадесет и пет евро и 56 цента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪД

ИЯ: